

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

afgørende. Jeg tror ikke, at muligheder for forhandling med øst, hvad vi er enige om at ønske, er et spørgsmål om flere eller færre divisioner i Tyskland. Det bliver i højere grad et spørgsmål om at borttage den mistænksomhed fra øststaterne, som er den egentlige fare for stillingen i verden og i Europa, en mistænksomhed, som er ubegrundet. Jeg gentager, at jeg mener, at denne mistænksomhed fra øststaterne om, at veststaterne skulle have aggressive hensigter, er ubegrundet, men den er der. Den er en realitet i de drøftelser, der føres.

Et væbnet Tyskland, hvor bajonetter rettes lige mod østgrænsen, vil ikke være nogen god vej at gå for at rydde denne mistænksomhed til side. Tilbudet om et neutralt område mellem magtblokkene i verden, øst og vest, er en udstrakt hånd overfor øst, som ville kunne give mulighed for forsoning, hvis der overhovedet er mulighed derfor. Jeg erkender, der er en risiko derved, men jeg tror ikke, at man kommer gennem den tilstand, vi lever i, uden også at løbe en risiko. Der er også, højtærede minister, en risiko ved at fortsætte med den tilstand, der nu råder i vestdemokratierne. Hvis den kolde krig føres videre og oprustningen i stigende grad svækker de enkelte landes økonomi og tvinger befolkningens sociale udvikling i stå, kan jeg forsikre den højtærede udenrigsminister, at så er der også risiko på færde for sammenholdet og solidariteten og styrken indenfor vestdemokratierne.

Derfor beklager jeg, at den højtærede minister ikke vil erkende, at tysklandsproblemet er nøglen til at skaffe forhandlingsmuligheder i Europa, eller at det er en opgave for Danmark at arbejde for, at man med dette udgangspunkt kunne få forhandlinger i stand i stedet for at indtage det modsatte standpunkt, som ministeren er talsmand for, nemlig at tilråde Tysklands oprustning og indlemmelse i Atlantpagtforsvaret, som vil skærpe situationen og forhindre de muligheder for forhandling, som ellers kunne foreligge.

Jeg tror, det vil være en ulykke for Europa, hvis Tyskland nu deles op i øst—vest, stærkt militært rustet i begge halvdele, og jeg henstiller endnu en gang til den højtærede minister at overveje disse ting. Jeg ved meget vel, at grundlaget for Danmarks forsvars opbygning, for Danmarks militære stilling i forhold til vestdemokratierne, ændres i det øjeblik, Tyskland bliver et neutralt område, men så må sagen tages op på et nyt grundlag. Mere afgørende er

det, hvis man ved denne handling virkelig kunne yde et bidrag til afspænding i verden, som også kunne føre til, at problemet om Danmarks militære stilling ikke blev så afgørende, som tilfældet er, hvis den nuværende situation skal fortsætte.

Må jeg til den højtærede finansminister sige, at jeg gerne vil gentage, hvad jeg sagde, første gang jeg havde ordet. Jeg mener, at ministeren under forhandlingerne i Paris, og før ministeren tager ned til disse forhandlinger, må forstå, hvad vort synspunkt er med hensyn til den økonomiske stilling i Danmark. Jeg ved ikke, om ministeren er uenig med os i vore betragtninger, at det lyssyn, som kommer frem ved adskillige lejligheder fra andre ministre, ikke fra finansministerens side i almindelighed, men navnlig måske fra statsministeren, mangler realitet; der er ingen baggrund for det. Men jeg ved, at finansministeren i debatten herhjemme for at begrunde sit forslag om en længere tjenestetid og større rustningsudgifter føres over i et forsvar for Danmarks økonomiske stilling, hvorigennem der tegner sig et lysere billede end det, ministeren ellers ville være tilbøjelig til at tegne, fordi ministeren er kommet i forsvarsstilling. Finansministeren plejer ellers at stå i den modsatte situation. Her er finansministeren kommet i forsvarsstilling og skal begrunde, føre forsvar for, at Danmark meget vel er i stand til at skaffe de penge, der er brug for til gennemførelsen af det rustningsprogram, som der her er tale om.

Jeg vil sige til den højtærede finansminister, at jeg anser det for uheldigt for bedømmelsen af Danmarks stilling på de steder, hvor bestemmelserne træffes, også om den økonomiske hjælp, der kunne blive tale om fra andre Atlantpagtstaters side, at den danske finansminister offentligt her i tinget gør det til, at de skattebyrder, vi har, er lave i sammenligning med andre landes, at vore militære udgifter er en mindre procentdel af nationalindkomsten end andre landes militære udgifter, og at levedoden i Danmark er højere end i de fleste andre lande.

Disse ting må ses i forhold til en tid, som er gået, medens vi nu har en sådan økonomisk udvikling her i landet, at enhver ved, ministeren ikke mindst, at vilkårene for hvert halvår, der går, bliver ringere for hele den danske befolkning, købekraften bliver mindre, levedoden sættes ned, bolignøden bliver større, det ved ministeren særdeles vel. Det rigtige billede af Danmarks økonomi er ikke tegnet med det rids, som ministeren kommer med her, når han skal begrunde, at vi er i stand til at bære store millionfor-